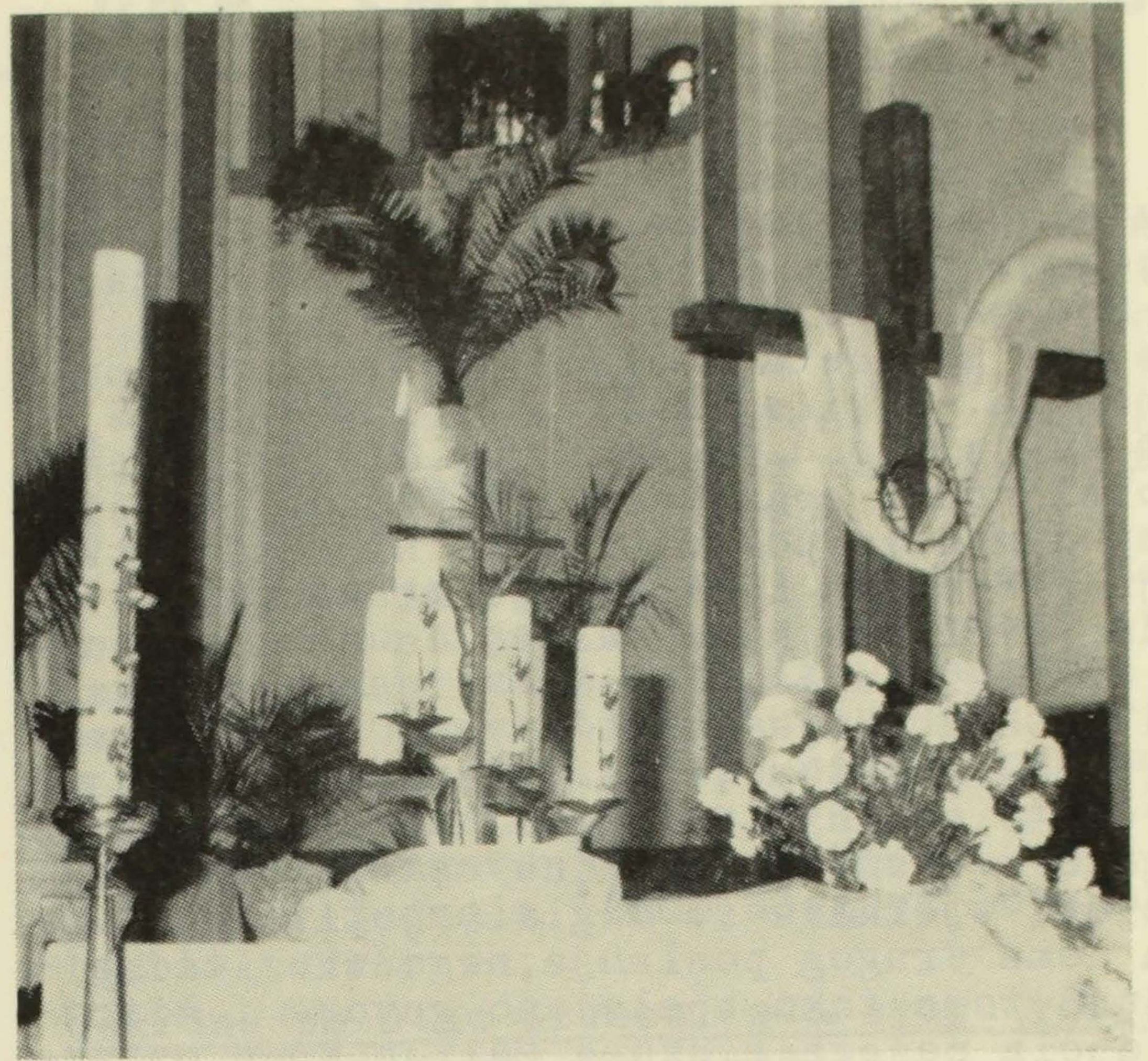
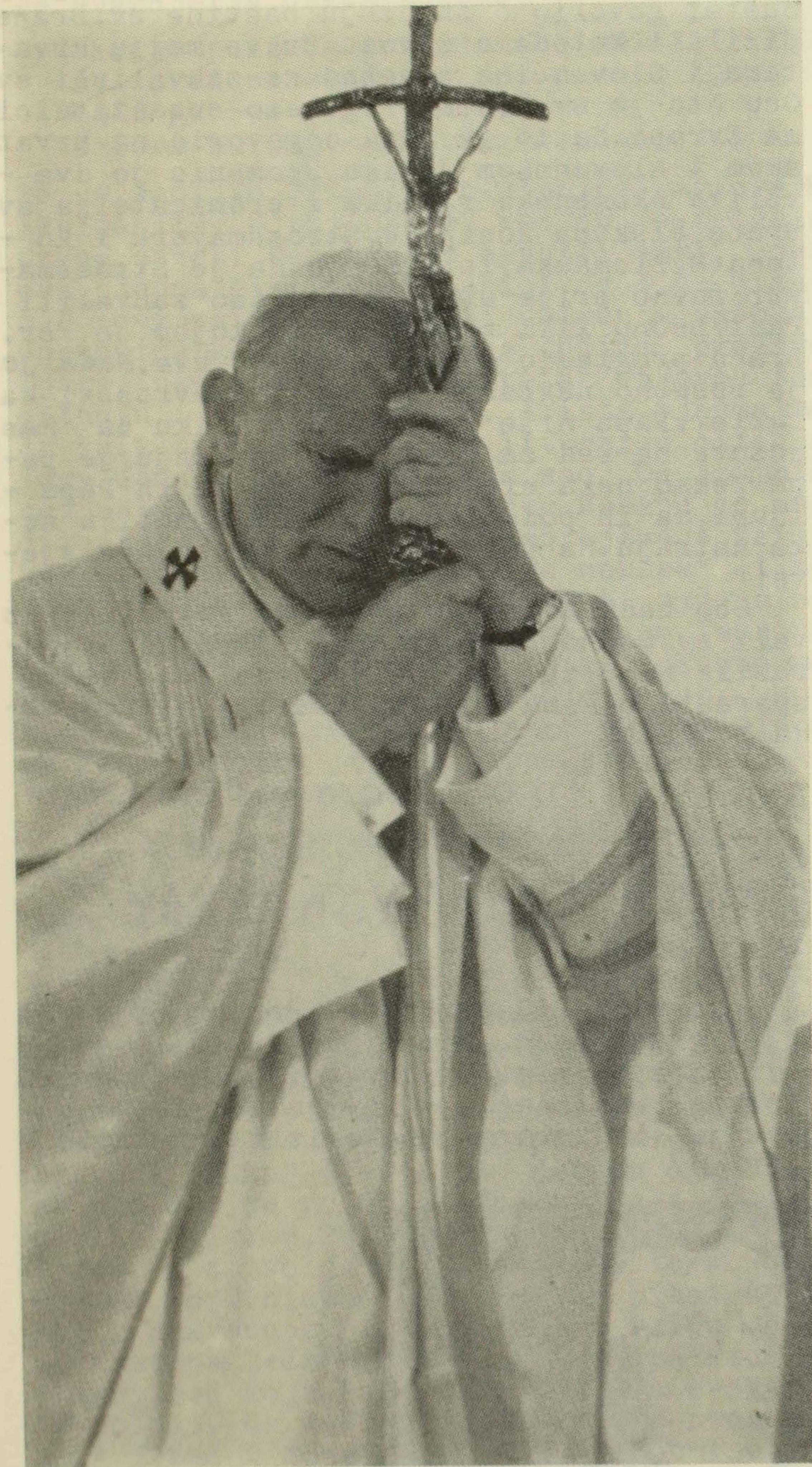

ALELU- ALELUJA!

“Ljubav
jača od
grijeha...”

IVAN PAVAO II

BAČKO KLASJE
VJERSKO-INFORMATIVNI LIST

uskršnje zrake

Crkva je dobra majka. Poznaje svoje djece nevolje i sve ono što ih pritište. Tako razumijemo da nas na drugu nedjelju korizme, da bi u nama ublažila sablazan križa, vodi nas na brdo Preobraženja, da nam pokaže što nas sve čeka poslije pretrpljenih muka i napora. - Jubilej našega biskupa Matije - kao da je bio uspon na brdo Preobraženja u prozaičnosti svakidašnjice. Kao da nam je - Gospodin htio pokazati kako nijedna žrtva nije prevelika i ne ostaje nenagrađena. Ni jedno vrijeme nije takovo da se u njemu - ne bi moglo učiniti nešto lijepo za Boga i Crkvu. Ohrabrenje je to za sve službenike - koji pod teretom križa i napadaja sa strane, često počinju sumnjati u smisao svega, a pogotovo u smisao konačne ustrajnosti. A i slojevi vjernika su mogli osjetiti kako Crkva nema drugog poslanja, nego služiti na - rodu. O tome tako bjelodano govore i životna djela našega biskupa Matije. Kome ostaje sve što je sagradio, napisao i organizirao? Kome, ako ne ovoj Crkvi?

Ali korizma se nastavlja. Križni put sva kog pojedinca se nastavlja sa većom ili manjom žestinom. No, tako je Uskrs blagdan nad blagdanima. Njegova poruka nema samo eshatološko značenje, nego veliko značenje kako za cijelu Crkvu tako i za život svakog pojedinca. Bljesak Uskrsloga prosijeva kroz - tolika zbivanja Crkve i svijeta i to je na - da koja obasjava sivilo svakidašnjice. Zato bi ovi reci htjeli pokupiti što više tih, uskršlih zraka, kako bismo slijedili Uskrsloga i onda kad nam teret križa bolno pritište ramena.

Naš Papa je jedna od najsvjetlijih Kristovih zraka. Njegova riječ ohrabrenja upuće na našim hodočasnicima, okrepa kojom je sigurno okrijepio u osobnom susretu našega - biskupa Matiju, obećanje da će skoro našega bl. L. Mandića uvrstiti u katalog svetih i možda najradosnija, da ćemo Njega osobno - Papu skoro moći u našoj Domovini vidjeti i pozdraviti. Sve nas to ohrabruje kao učenike iz Emausa, da i mi podjemo, makar i u mra - ku, noseći vijest o Isusovoj konačnoj Pobje - di nad silama Zla.

PAPA S HRVATIMA I SLOVENCIMA

21. ožujka 1981. g. Papa je primio hodočašće Hrvata i Slovenaca pod vodstvom nadbiskupa Franje Kuharića i Alojzija Šušlara. Nakon pozdrava dvojice nadbiskupa, koji su istakli: Kuharić, značenje sv. Benedikta u povijesti Crkve u Hrvata i Slovenaca, dok je gosp. Šušlar govorio o značenju baštine sv. Braće Ćirila i Metoda u životu Crkve među Hrvatima i Slovencima posebno se zahvalivši sv. Ocu što je sv. Braću proglasio suzaštitnicima Evrope. Na to je Papa odgovorio na hrvatskom i slovenskom jeziku. Spomenuo je dva - velika ekumenska radnika i promicatelja sv. Braće, biskupa Josipa J. Strossmayera i Antona M. Slomška. Istakao je da je Strossmayer ravno prije sto godina išao zahvaliti Papi Leonu XIII za encikliku kojom je sv. Braću proglasio svecima opće Crkve. Nadalje je posebno naglasio da ovo ima evropski karakter. Papa nije propustio priliku da nas pozove na rad za jedinstvo. Na kraju je papa rekao neka prenesu svojim "da ih Papa - ljubi, da ih podupire molitvom i potiče neka ustraju na putu zrele i izžarujuće vjere!"

Oba nadbiskupa su u svojim govorima pozvali sv. Oca da posjeti našu Domovinu i izazvala nadu da ćemo se do tada još jednom susresti u Rimu na kanonizaciji bl. Leopolda Mandića.

o o o o o o o

NAŠ BISKUP KOD PAPE

Kako piše L'Osservatore Romano br. 68/81 od 23. ožujka o. g., Papa Ivan Pavao II je u audijenciju primio Mons. Matiju Zvekanovića biskupa Subotice (Jugoslavija). Tu istu vijest je još istoga dana emitirao i Radio - Vatikan.

Mons MATIJA
ZVEKANOVIĆ
kod
IVANA PAVLA II

RIJEČI TVOJE GOSPODINE DUH SU I ŽIVOT

UZVIŠENO PONIŽENJE

U liturgiji Velikog petka u pjesmi prije evandjelja Crkva pjeva:

"Krist postade poslušan do smrti,
do smrti na križu.
Zato ga Bog preuzvisi i
darova mu Ime nad svakim imenom."

To je zapravo citat iz poslanice Pavlove Eplipljanima. U toj pjesmi kao da je željela Crkva sažeti sav Isusov život i smrt, jer ova pjesma čini najsvečaniji uvod u čitanje povijesti trpljenja i umiranja našega Gospodina koju Crkva svake godine proživljava, osobito na Veliki petak upravo u tom čitanju i proživljavanju. A ista pjesma kao da želi sabrati i cijelu liturgiju čitanja toga dana u jednu jedinu misao. Od Izajinih navještaja trpljenja budućeg Mesije do meditacije pisca poslanice Hebrejima o Velikom svećeniku koji "prodrije nebesa" i to "zbog svoje predanosti". Zato bi smo se ovaj puta zaustavili pred tim vidom Isusova života, jer se u tim trenucima pokazao kao nenadmašivi uzor vršenja volje Božje. No, kada se ovoj stvarnosti pristupa pod vidom uskrsnuća kojim je Bog okrunio ovo junačko ispunjenje Njegove volje.

Isus izvršitelj volje Očeve

Jedna od najkarakterističnijih crta Isusova duhovnog života jest ispunjenje volje Očeve, ili kako se kod Ivana izražava "volje onoga koji ga je poslao". Vršenje volje Očeve njegovo je poslanje. U tom ga smislu predstavlja i pisac poslanice Hebrejima, kada uvodeći Isusa na svijet: "Evo dolazim, Gospodine, vršiti volju tvoju" (Heb. 10,9) Isus jasno govori da je "to njegova hrana" (Iv. 4,34) jer on čini "samo ono što je po volji Onomu, koji ga je poslao" (Iv. 8,29) i samo nju traži (Iv. 5,30). A ta volja se sastoji od toga da: "svima koji njemu dolaze dadne život vječni i uskrsnuće" (Iv. 6,38). Tu volju Očevu Isus na jednom mjestu formulira kao: "zapovijed koju sam primio od Oca svoga", da položi, da dadne život svoj za ovce svoje i baš u tome vidi da ga "Otac ljubi" (Iv. 10,18). A nama ostavlja kao poruku: "Ostat ćete u mojoj ljubavi, ako budete vršili moje zapovjedi, kao što sam i ja vršio zapovjedi Oca svoga te ostajem u njegovoj ljubavi." (Iv. 15,10)

Prianjanje uz volju Božju u trpljenju i umiranju

Isusovo potpuno prianjanje uz volju Božju nije potamnio ni onaj period koji obično nazivamo vremenom muke. Možda nam nigdje Isus nije bliži nego upravo u ovim trenucima. Zna on što je to strah pred trpljenjem, pred poniženjima i umiranjem. Vapi: "Otkloni ovaj kalež od mene! Ali ne kako ja hoću, nego kako ti hoćeš!" (Mk 14,36). A da bi prevladao ovaj strah kojipri vidno dovodi Isusovu volju u sukob s Očevom ustrajno moli: "Ali neka ne bude moja

nego tvoja volja!" (Lk 22,42). Pa i onda kada u krajnjoj ostavljenosti i napuštenosti i od samog Oca vapi: "Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio!" (Mk 15,34) Isus je smireno predan u volju Očevu, kada govori jakim glasom: "Oče, u ruke tvoje predajem duh svoj." (Lk 23,46).

A kao da je cijeli svoj život sabrao u jednu jedinu riječ koju je izgovorio višeci na križu svega nekoliko trenutaka prije nego je Ocu vratio dušu svoju: "Svršeno je!" (Iv 19,30). U toj riječi kao da je još jednom sažet sav onaj veliki životni program ispunjavanja volje Očeve, koji je ovim poslijednjim činom njegova posluha i ljubavi svršen.

Uskrsnućem Otac prenosi svu svoju volju i vlast na Isusa

Bog je htio pred cijelim svijetom glasno i jasno reći koliko mu je Isusova poslušnost bila draga i zato je Isusa uskrsio od mrtvih i učinio ga Gospodinom i Kraljem svega; Gospodarem svih ljudi, svake vlasti (Kol 2,10) i smrti (1 Kor 15,24) i Crkve, koja je njegovo Tijelo, kojim vlada i koje hrani (Kol 1,18) i sav svemir; nebesa zemlja i podzemlje, obznanjaju da je Isus - Gospodar (Fil 2,10). Zato mu je Gospodin "dao Ime nad svakim imenom, da se Isusovu imenu pokloni svako koljeno... i da svaki jezik prizna na slavu Boga Oca: Gospodar je Isus Krist." (Ibidem)

Kakve li nade za nas?

Kada tako promatramo otajstvo Kristova trpljenja smrti i uskrsnuća, kakova li se nada budi u našim srcima? Kakove perspektive našem svakidašnjem ljudskom i kršćanskom životu? Po sakramentu krsta mi se upravo u to otajstvo krštavamo. Jedini zadatak kojega trebamo u svom kršćanskom životu ostvariti jest odgovoriti svaki dan iznova i u svakom danu toliko puta iznova reći Bogu svoj DA, po Isusovu primjeru. Kakav zadatak, ali i kakova avantura? Zadatak, makar veoma jednostavan, a ipak tako zahtjevan. Kako se je teško odreći svojih malih sitnih navezanosti, svojih planova i želja. Kako često zatvaramo uši pred glasom koji nas potiče na posluš Božjoj volji na otvorenost Božjoj riječi! Treba se samo pustiti i reći Bogu svoj "DA", ne samo kroz vršenje zapovjedi. Reći svoj "DA" na evandjeoske savjete, ali ni to još nije dosta ako želimo iskusiti iskonskog-pravog kršćanskog života tajnu. Učiti se reći Bogu "DA" na kušnje i križeve, naučiti se u svakoj situaciji reći Bogu svoj "DA". Kada se duša uvježba u ovu igru, postaje svjedokom kako njezin život dobija neslućene dimenzije i ljepotu već ovdje na zemlji. Postaje svjesna kako se Bog njome služi u tolikim situacijama, za širenje Božjeg kraljevstva. Ali ono najljepše to nam Uskrs daje naslutiti, kada će nas Gospodin učiniti dionicima one slave i Kristova gospodstva koje je u svom sjaju zablistalo u njegovu Uskrsnuću! Ako želimo napraviti iskustvo svoje vjere, bacimo se u ovu avanturu svim svojim srcem, jer nam je Isus Uskrsli garancija da ne možemo promašiti i da je uspjeh jednog punog života zagaraniran.

SA SREBRNOG JUBILEJA MONS MATIJE ZVEKANOVIĆ

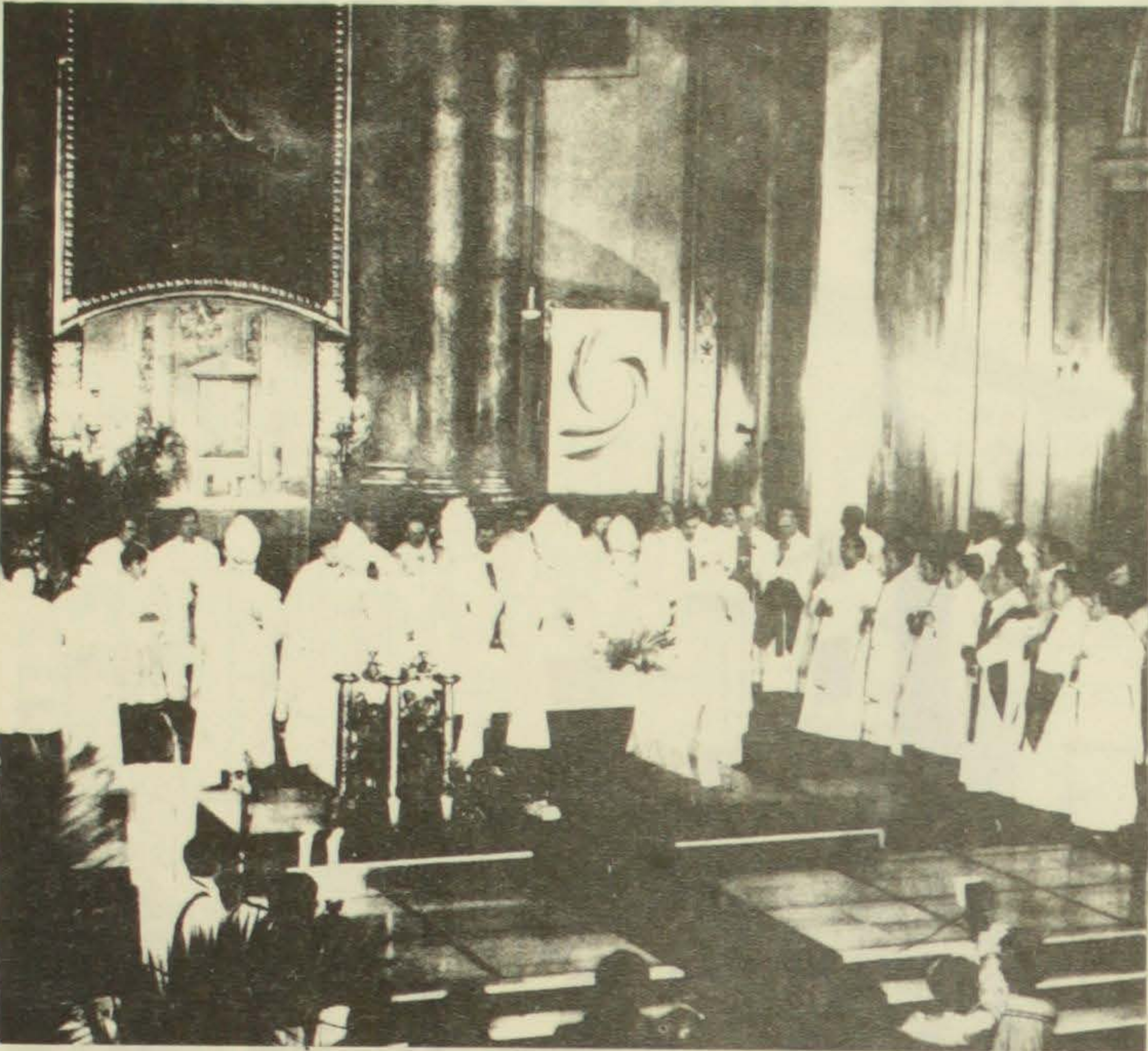
25. veljače 1981.g.

U tiho predvečerje 25. veljače ove godine oko subotičke katedrale i biskupskog doma sve je užurbano. Sa svih strana stižu osobni automobili i autobusi koji donose vjernike i svećenike iz svih krajeva Bačke na svečanu koncelebraciju, kojom se je željelo obilježiti 25 godina služenja Mons. Matije Zvekanovića. U 17 sati u katedrali je bilo oko stotinu svećenika sa šest biskupa koji u dugoj povorci pristupaju oltaru. Na začelju povorke slavljenik, odjeven u novu misnicu, dar redovnica cijele biskupije, vidljivo ganut i uzbudjen. Kada su vjernici ugledali biskupe, spontano se prolomio katedralom pljesak. U svečanoj su koncelebraciji bili: nadbiskup i metropolit i prvi biskup Crkve u Hrvata, Mons Franjo Kuharić, Mons Udvardi József, biskup segedinski, Mons Alojz Turk, nadbiskup beogradski, Mons Ćiril Kos, biskup djakovački, te mons Jung Tomás, biskup, apostolski administrator banatski. Mons Rehák Jozsef, generalni vikar pozdravlja cijeli vjernički zbor i tumači razlog ovog susreta. Slijedi čitanje osobnog i vlastoručnog pisma Pape

Ivana Pavla II upućenog Mons Matiji Zvekanoviću za ovu zgodu. Evadjelje je čitano na hrvatskom, mađarskom, slovačkom i njemačkom jeziku. Poslije Evadjelja u poduljoj teološkoj homiliji nadb. Kuharić tumačio smisao biskupskog služenja u Crkvi i životu jednog naroda, istakavši da se slavljenik svojim životom tako obilato ugradio. U ime svih mu se za sve to zahvalio, spominjući poimence neka njegova vidljiva djela, naglasivši svečarovu skromnost kad se radi o njegovoj osobi. Mons Jung u homiliji na mađarskom jeziku je posebno zahvalio za sve što je slavljenik učinio dijeleći sakramente vjernicima po Banatu. Molitva vjernih moljena je također na četiri jezika. Među prinesenim darovima vidljivo se isticao lijepi kalež što su za ovu zgodu svom biskupu darovali njegovisvećenici. Na kraju sv. Mise, prije svečanog i zajedničkog blagoslova svih biskupa, slavljenik se zahvalio, kako prisutnim biskupima, tako svećenicima organizatorima ovoga slavlja kao i cijelom Božjem puku. Posebno se zahvalio kard. dr Franji Šeperu, koji je još jedini živući konsekrator slavljenikov, dok se drugoj dvojici već pokojnih svetitelja: dr Josipu Ujčiću i msgr Baurlein, zahvalio molitvom.

Prizor sa svečane koncelebracije

svečani blagoslov

Poslije sv. Mise slijedio je svečani prijem u prostorijama biskupskog doma. Tu su slavljenika kratko pozdravili Mons. Marin Šemudvarac na hrvatskom i Mons. Bartusz József na mađjarskom jeziku te g. Cvetković, predsjednik Pokrajinske komisije za odnose sa vjerskim zajednicama u ime iste komisije. Mons. Zvekanović je još u dvije skupine primio redovnice i katedralni zbor zahvalivši se i redovnicama i zboru na dobrim željama, posebno se je zahvalio dirigentu subotičke filharmonije Milanu Asiću, koji je za ovu zgodu uglazbio biskupsko geslo slavljenika: "Svima sam postao sve..." a zbor je to izveo kao pričesnu pjesmu pod autorovom dirigentskom palicom.

Za vrijeme svečanog banketa jubilarca su pozdravili predstavnici župa na kojima je on bio župnik: Aleksandrova, Djurdjina, Bačkog Monoštora, župe Isusova Uskrsnuća i sv. Terezije iz Subotice, predavši mu lijepe - simbolične i umjetnički vrijedne darove.

Posebno je bio zapažen dar Slovaka iz Selenče, kao i Slovaka iz njihove domovine. U znak velike zahvalnosti da je izdao na slovačkom jeziku ekumensko izdanje Ilustrirane Biblije, Slovaci su jubilarcu poslali je dan krasni drvorez Žalosne Gospe "Sedambolestne" njihove nacionalne zaštitnice, sa krasnim tekstom posvete u kojem se ističe da se je tim djelom zapisao na stranice kršćanske i kulturne povijesti slovačkog naroda. Poklonili su mu i dragocjenu vazru od kristala u kojoj je ugraviran biskupski grb jubilarca. A selenački Slovaci mu se žele zahvaliti za trud da se svaki put kad dođe nastoji im liturgiju odslužiti na njihovoj materinjskoj riječi, kao i za katekizme koje je za njih izdao na slovačkom jeziku. Lijep primjer zahvalnosti!

Za vrijeme večere pročitano je mnoštvo telegrama od mnogih uglednika iz Domovine i inozemstva. Spomenimo samo kardinala Franju Šepera, pročelnika Kongregacije za nauku - vjere, nadbiskupa Jozefa Tomka, tajnika Sinode biskupa i mnoštva drugih biskupa i drugih uglednika te mnogih redovničkih i drugih ustanova. Uredništvo "Bačkog klasja" osim što mu je posvetilo jedan cijeli broj (12) poklonilo mu je uvezane primjerke dosada izišloga "Bačkog klasja". Još je vrijedno spomenuti da je Radio Vatikan u svojoj emisiji od 24-og veljače posvetio go-

tovo polovicu svoje emisije jubileju Mons. Matije Zvekanovića. Čitav prikaz zračio je osobitom toplinom, što je svim onim nabrojanim djelima i pothvatima jubilarca dalo posebnu draž.

Tako je eto proslavljeno četvrt-stoljetno biskupsko služenje Mons. Matije Zvekanovića. Bilo je trenutačno zaustavljanje da bi se jednim pogledom obuhvatio taj cijeli protekli period. Za sve dobro učinjeno kroz to vrijeme zahvalismo Bogu i jubilarcu, a sve propušteno ili slabije učinjeno stavismo u Božje milosrdje. Budućnost pak predajemo u očinske ruke nebeskog Oca, moleći, da i biskup-jubilarac i mi svi spremno odgovorimo na one planove koje ima nad nama!

BISKUPI
MEĐU
BOŽJIM
NARODOM

gospin narod na teme

B. MONOŠTOR

Tek što ste se autom mukom provukli kroz Sombor i izbili izvan grada, putokaz vam pokazuje smjer za Bački Monoštor, asfaltna traka će vas za desetak minuta dovesti u lijepo katoličko selo-Monoštor. Od davnina smjestilo se ono u priobalnim močvarama Dunava i zelenim šumama. Već izdaleka ugledasmo vitki toranj velike crkve smještene u sredini sela. Ta crkva, njeni vjernici te njihov vrijedni župnik Ivan Vizentaner su cilj našeg današnjeg posjeta Monoštoru.

STARI I NOVI MONOŠTOR

Na području današnjeg Bačkog Monoštora nalazile su se naseobine još u rimsko-doba. Po mišljenju arheologa, tu se nalazio rimski prijelaz preko Dunava. Učitelj i kantor Kalman Gubica pronašao je na današnjem mjestu "Opalješnik" ostatke stare rimske naseobine i mnoge predmete iz rimskog doba. Također u srednjem vijeku, Monoštor je kao važno mjesto zabilježeno na svim geografskim kartama. Tu je 1327. godine cistercijska opatija i samostan s crkvom sv. Petra. U starom selu u šumi "Obrovac", sve do 1966. g. kada je prokopan kanal, vidjeli su se ostatci i druge crkve. To je bio pavlinski samostan s crkvom Sv. Križa. Iza Mohačke bitke ne staju mnoga naselja, pa i Monoštor.

Nakon izгона Turaka iz ovih krajeva - franjevci iz Bosne dovode hrvatski živalj i nastanjuju ih na mjestima starih naselja uz Dunav. Prema predaji ovo naselje Monoštor bilo je malo istočnije od današnjega. Pronadjeno je staro groblje u ulici Vl. Nazora kod "Catalinčeva" križa. Kasnije je naselje sišlo malo prema zapadu, bliže Dunavu. Još i danas se u Ribarskoj ulici pokazu je jedno prazno mjesto zvano "Kurtala", na kojem je bila prva crkva Monoštora. Prema predaji, na tom mjestu se ne može sagraditi stambena zgrada, jer da se uvijek sruši. Prema najstarijoj vizitaciji iz 1731. g., crkva je od čvrstog materijala, sa tornjem i dva zvona, posvećena sv. Petru i Pavlu. Prvi dio sadašnje crkve gradjen je 1752., pokriven je šindrom, a produljena 1806. god. Ponovo je obnavljana i maljana 1887. g. U crkvi je pet oltara: glavni oltar u čast sv. Petra i Pavla, s desne strane oltar Majke Božje, a s lijeve strane sv. Križa. U ladji crkve s desne strane je oltar sv. Antuna, a s lijeve svetog Martina, podignuti su na spomen dviju crkava koje su bile na području srednjovjekovnog Monoštora.

Sada je ta prostrana i lijepa crkva uredjena po novim liturgijskim propisima sa oltarom prema puku, novim orguljama, lije po omaljama, s novim križnim putem. Kad se u nju udje s glavnih vrata, dobija se utisak da ulazite u veliku katedralu.

Stari župni stan gradjen još 1806. g., predat je časnim sestrama Milosrdnicama koje djeluje u župi, a dobrovoljnim darovima, ljubavlju vjernika, sagradjen je novi župni stan na kat i sa vjeronaučnom dvoranom.

Župske matice vode se već od 1718. g. a sama župa osnovana je 1722. g. Prvi župnik

sadasnja župna crkva

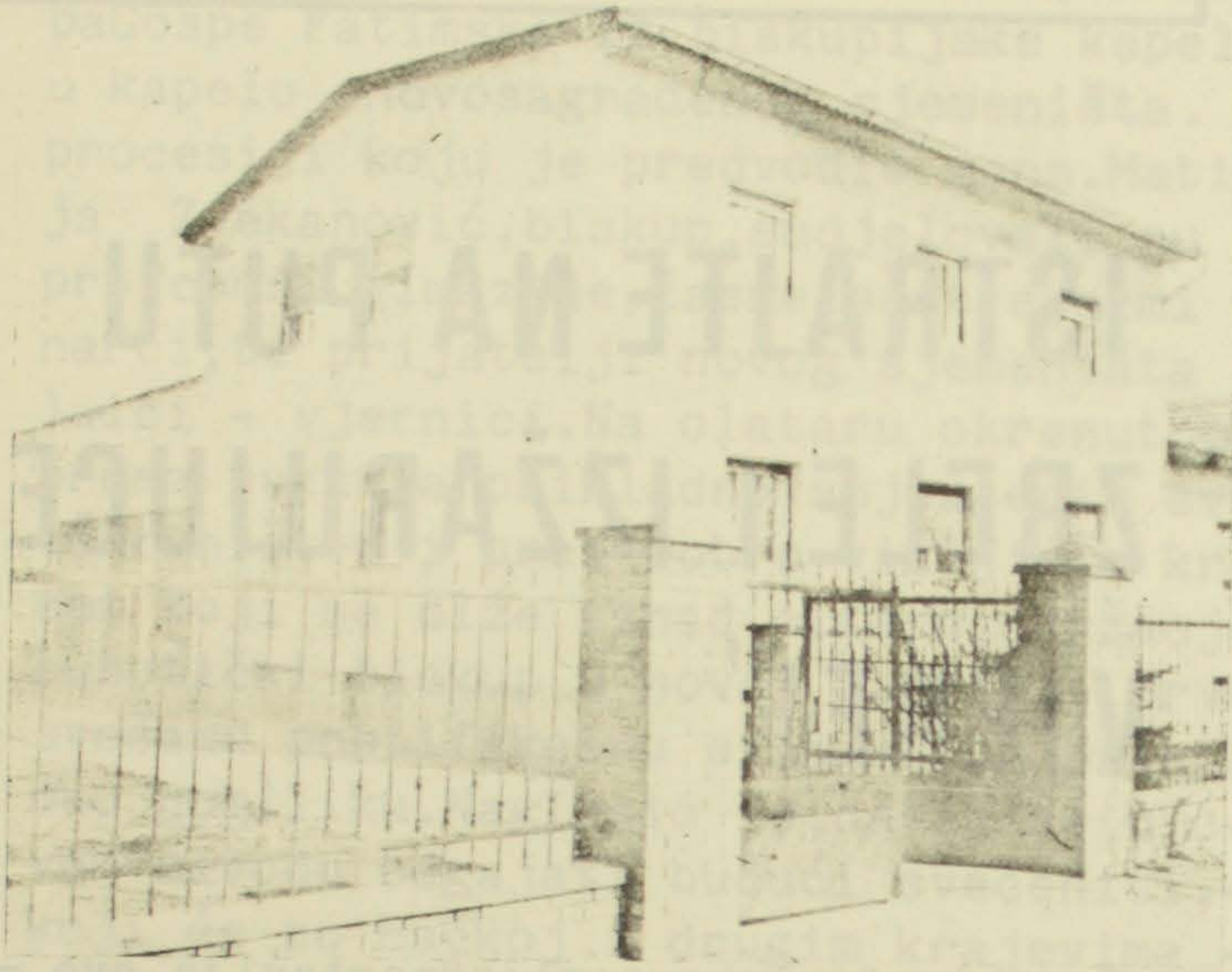
bio je franjevac Augustin Benković. Franjevci vode župu do 1761. g., kada je predaju u službu biskupijskim svećenicima.

ZIVOT TEČE DALJE

Danas Monoštor nije ono što je nekada bio. Stare niske kućice pokrivene trskom, zamijenile su nove kuće, velike, od tvrdog materijala, s velikim prozorima, koji u staneve unose puno svjetla i sunca. Tu i tamo s ponosom se izdiže i koja katnica. Tu su i nužni pratioci visokog standarda: suvremeni namještaj, regali, kućanski aparati, televizor... Stari zanati: trščari, klompari, ribari i pletenje košareva, ... polako izumire. Dva nova puta povezali su monoštor s čitavim svijetom. Sada na kanalu postoji "Brodoremont" DTD, malo brodogradilište, gdje je zaposlen priličan broj ljudi. Također, tu je Šumsko gazdinstvo "Jelen" u kojem je nekoliko desetina Monoštoraca našlo posao. A ne mali broj ih svakodnevno putuje u obližnji Sombor, gdje rade u poduzećima i trgovinama. Nekadašnji sezonski radnici po Baranjskim pustarama, sada suvremenim poljoprivrednim strojevima obrađuju svoja polja.

Prema zadnjem popisu stanovništva župa ima 4.400 rimokatolika. Od toga oko 3500 Hrvata, 400 Madjara i malo naselje Roma. Danas Monoštor ima oko 1000 stanovnika manje nego prije sto godina! Nije čudo. Novorođene djece je sve manje, a svake godine nekoliko obitelji, osobito mlađjih, odlaze iz sela. I veliki broj školovane omladine, kako završe škole, tako ostaje u gradovima. Među školovanim ima dosta inžinjera, pravnika i nastavnika, ali od njih jedva koji živi u svom rodnom mjestu. Iz Monoštora ima 6 živih svećenikatri biskupijska i tri redovnika. To su: Schmidt Josip, sada u Njemačkoj, Josip Pašić, književnik i župnik u Pakracu, te Marko Forgić svećenik u Maloj Bosni. Od re-

Ijima starih samostana

župni stan

dovnika su: O. Ladislav Marković i O. Ivan Keravin karmelićani u Somboru i Adam Periškić isusovac, danas misionar u Njemačkoj. Među župnicima se istakao pok. Ivan Palić, koji je pisao knjige za hrvatske škole i bio školski nadzornik. Na književnom i kulturnom polju treba spomenuti Stipu Bešlina pjesnika, koji je u travnju 1941. umro u cvijetu mladosti. Upravo ove godine navršava se 40 godišnjica njegove prerane smrti, pa se nadamo da ćemo to negdje u ljetnim mjesecima i dostojno komemorirati. Od njegovih djela sačuvano je veoma malo, jer je baš pred smrt poslao svoja djela tiskati u Zagreb i tamo su se zagubila. Zemni ostatci mladoga pjesnika počivaju u Monoštorskom groblju.

ŽIVA CRKVA

Nama svećenicima, posjetiti monoštorsku crkvu o blagdanima i većim svečanostima, pravo je duhovno osvježanje. Ne baš uvi-

jek zadovoljni vjerskim životom u svojim župama, kad u Monošturu vidimo i čujemo raspevano mnoštvo u krasnim narodnim nošnjama, pobožno sudjelovanje u sv. Misi, veliki i za tu župu jako lijep broj mladih i starih kod Stola Gospodnjeg, zaželimo doseliti među ovaj svijet i s njima živjeti svoju vjeru.

U adventu su Zornice, koje su lijepo i brojno posjećene. Bude oko 500 osoba, od kojih 300 ide na Pričest. Za Božićne blagdane crkva puna Božjeg naroda sva odjekuje divnim božićnim pjesmama. Poslije Božića obavlja se božićna osmina. Na Marin navečer počima devetnica u čast Gospi Lurdskoj, koja se obavlja zajednički u vjeronaučnoj dvorani i u grupama po kućama. Na čistu srijedu u 11 sati u noći, zvono najavljuje korizmu. U korizmi svaki dan djeca predvođe zajednički križni put u crkvi. Nedjeljom je i korizmena propovijed i križni put na Kalvariji. Svakog četvrtka okupljaju se vjernici po kućama i moli se "sveti sat". Oko 600 osoba uključuje se u pokorničku pobožnost - "dežurstvo posta". Oni koji poste, obično toga dana dodju i na sv. pričest. Na 40 mučenika je dan, kada se moli za poginule ratnike. Toga dana počinje i obljubljena devetnica u čast sv. Josipu, koja se moli zajednički u dvorani ili grupno po kućama. Veliki četvrtak je dan kada se okupe žene i djevojke te se sprema crkva za Uskrs. Na veliki četvrtak uvečer ostaje se na obredima i molenju do pola noći. Uskrs se slavi svečano, ali mnogi lijepi šokački uskršnji običaji nestaju. Za Prvi petak oko stola Gospodnjeg okupi se oko 200 odraslih, a isto toliko i djece. Svake nedjelje i blagdana su 3 svete Mise, koje su veoma dobro posjećene.

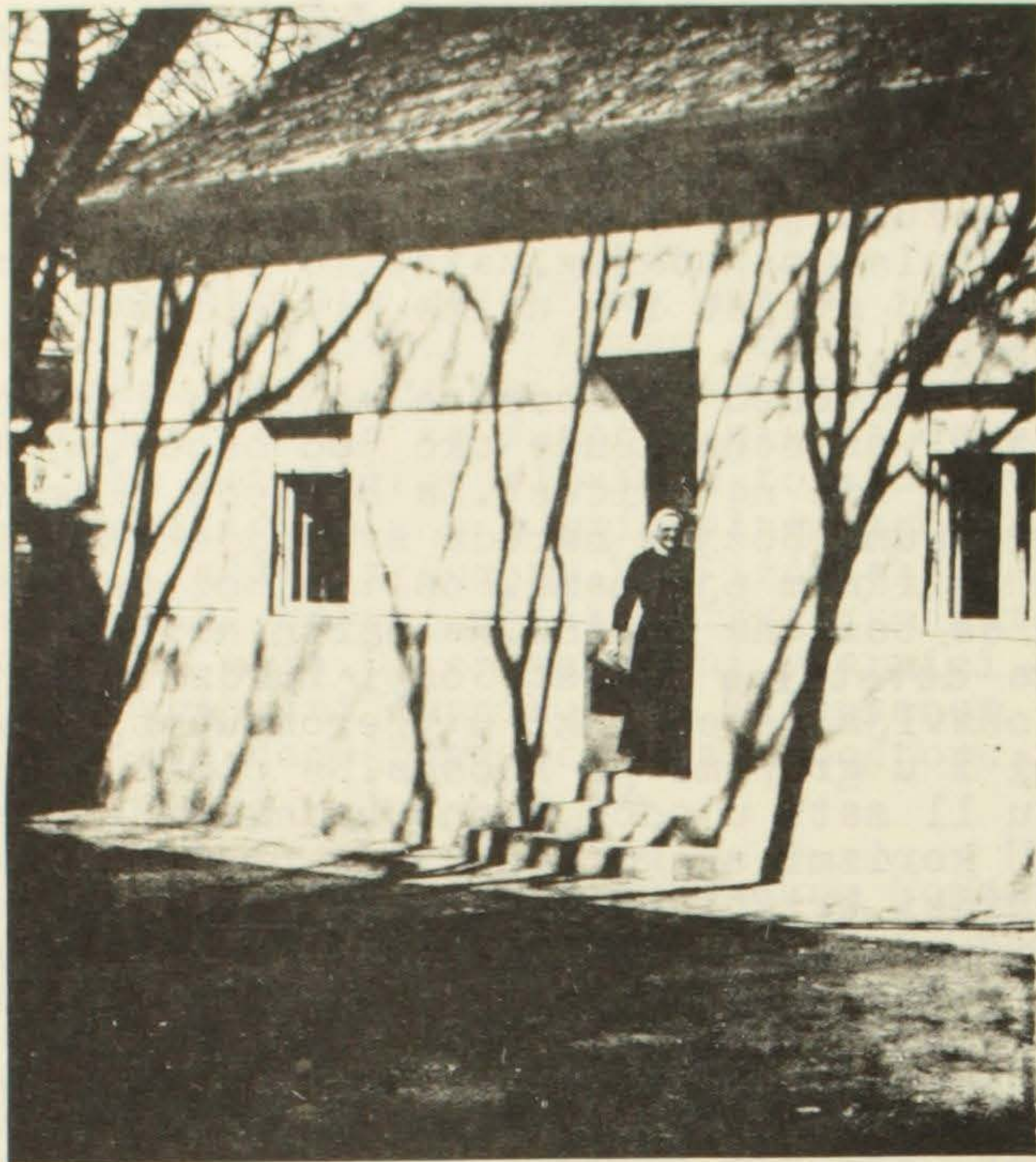
MONOŠTORCI - GOSPIN NAROD

Svi Šokci rado hodočaste na sveta mjesta, a Monoštorci prednječe. Nema Gospinog, a niti kojeg drugog, u kome kada dodje sezona hodočašća, ne čuju se zvonki glasovi monoš-

MLADI
U
PROCESIJI

S IVANOM PAVLOM II.

Samostan sestara sv. Vinka

toračkih Sokaca, Sinj, Trsat, Solin, Nin, Marija Bistrica, Aljmaš, sve su to Gospina svetišta u koja Monoštorci tako rado hodočaste. Čak su dva puta bili u Lurdu i Fatimi. A čašćenje Gospe Fatimske i jeste ono, po čemu se Monoštor proćuo poslije rata.

Naime, pri koncu rata, u završnim borabama za oslobodjenje zemlje, Monoštor se našao baš na liniji fronta. Postojala je velika opasnost da strada nevini narod. U takvoj nevolji se zavjetovaše Gospi Fatimskoj da ih očuva od nesreće, a oni će svake godine 13. listopada u znak zahvalnosti točno u 12 sati prikazati Misu zahvalnicu. Gospa ih je očuvala, a Monoštorci su do sada ostali vjerni svome zavjetu.

Treba na 13. listopada doći u Monoštor pa vidjeti snaše i djevojke u narodnim nošnjama te kad zapjevaju "Andjeo Gospodnji" i "Zdravo priblago Marije Srce", kada su sve oči uprte u lik Gospe Fatimske, tada sve ponese zanos srdaca koja se sjedinjuju u zahvalnosti dobroj Majci. Za tu zgodu obično dodje i Gosp. Biskup Matija Zvekanović, koji je u to ratno vrijeme zavjetovanja bio monoštorski župnik. Kip Gospe Fatimske nabavljen je iz Fatime i okrunjen zlatnom krunom. Godine 1968. na ovaj dan, čak je papinski Nuncij prisustvovao ovim svečanostima, a 1976. g. bio je inaš slavni misionar iz Indije o. Ante Gabrić.

Kad smo na "Branimirovoj godini" hodočastili u Rim, u mojem autobusu našli su se i hodočasnici iz Monoštora sa svojim župnikom Ivanom. Bio sam zadivljen, ne samo njihovom hodočasničkom disciplinom i pobožnošću, nego još više jednim prijateljskim i namještenim odnosom prema svome svećeniku,

To je njihov gospodin Ivo i zaslužio, a Monoštorci to vide i znaju cijeniti. Ne napisa badava sv. Augustin: "Bolje je biti voljen, nego čašćen".

Antun Gabrić

"ISTRAJTE NA PUTU ZRELE I IZZARUJUĆE VJERE!"

Papa iz "daleke zemlje" nastavlja svojim iznenadjenjima. Teško je slijediti sve njegove korake. Jedna od najvidnijih crta u njegovom apostolskom služenju jest neumorno utvrđjivanje braće u vjeri. To je zajednički nazivnik svih njegovih putovanja po Italiji i svijetu. To je ono što nadahnjuje njegove nagovore, susrete i apostolska pisma. Od početka ove godine uz svoje redovite dužnosti, gotovo svake nedjelje kao biskup Rima obilazi rimske župe, susreće se sa suradnicima dotične župe, budući da se sa klerom već susreo i konzultirao.

Na putu oko globusa

Sredinom veljače krenuo je na svoje najduže apostolsko putovanje: Rim - Karači - Tokio - Aljaska - Rim. Iako svaki njegov put ima sasvim odredjenu zemlju sa svim svojim problemima i čini se da u tim trenucima Papa nema baš nikoga drugoga pred sobom samo dotični narod, ipak svaki njegov govor-gest ima poruku za cijelu Crkvu. Tako i ovoga puta on govori katoličkom življu Filipina, na njegovo apostolsko srce misli i na nedaleku zemlju i narod koji broji jednu milijardu pa i više! Papa traži način kako doći u kontakt s tim narodom velike i bogate tradicije duha i još više sa Crkvom u njemu koja je prošla period svoje Kalvarije. Posebna je bila značajna njegova poruka o neodgodivosti ekumenskog zadatka. Kako bi jedno izgledaju učenici i sljedbenici Isusa Krista koji se još uvijek spore oko svojih sitnih razlika, a ne vide velike potrebe čovječanstva koje sve više ulazi u dilemu: Bog ili uništenje!

ovaj trenutak veoma je teško ocijeniti koliko će Papin posjet Japanu unaprijediti odnose Crkve i ovog plemenitog naroda. To će tek povijest približno moći ocijeniti. Susret sa carem, susret sa tom malobrojnima, ali veoma živom Crkvom koja je izrasla iz mučeničkih korijena, a još više susret sa masama Japanaca na tolikim mjestima dramatično vezanim za sudbinu ovoga naroda, kako će to plodove imati to je teško predvidjeti. Svakako je veoma potresna njegova molitva na mjestu eksplozije atomske bombe, i odgovor zašto je učio japanski jezik. Odgovorio je da je jezik bitni dio duše i kulture jednog naroda; Papa uči jezik da počasti svaki narod!

Mons matija zvekanović

GRADITELJ SJEMENIŠTA paulinum

nastavak iz prošlog broja

Svečanost je počela prenošenjem kipa Gospe Fatimske iz biskupijske kapele u kapelu novosagrađenog sjemeništa. U procesiji koju je predvodio mons. Matija Zvekanović, biskup, sudjelovali su i profesori gimnazije, časne sestre, seminarci, te prijatelji novog sjemeništa - laici - vjernici. Na oltaru okrenutom prema puku sa prikkladno smještenim sve tohraništem i pred dobro vidljivim križem koji se diže iznad oltara, održao je subotički biskup u novoj kapeli prvu svečanu pontifikalnu sv. misu uz prikkladnu homiliku. Naglasio je, da će se u ovom zavodu odgajati budući svećenici, koji će po Bačkoj i drugim krajevima naše zemlje navještati Božju riječ, te širiti Božje kraljevstvo. Ovoj svečanosti prisustvovali su visoki gosti: iz Beograda dr. Gabrijel Bukatko, iz Skopja dr. Smiljan Čekada, iz Đakova mons Stjepan Bäuerlein, iz Kotora mons Gracija Ivanović, te gotovo svi svećenici iz Bačke, kao i predstavnici dječaćkih sjemeništa iz cijele zemlje. Brzojavne čestitke su poslali: sv. Otac Pavao VI, - Državno tajništvo sv. Stolice, tajnik kongregacije za sjemeništa, naš kardinal dr. Franjo Šeper iz Zagreba i mnogi drugi.

Važno je napomenuti da su sutradan nakon posvete sjemeništa, predstavnici svih dječaćkih sjemeništa imali sastanak i zaključili da se takvi sastanci održavaju svake godine, te da se na njima rasprave svi problemi koji su od zajedničkog interesa za naša sjemeništa.

Slijedeće 1982. godine "Paulinum" doživljava dvadeset godina svoga postojanja. Kroz to vrijeme zavod je bio mjesto ekumenskih susreta. Posjetili su ga Evangelici na čelu sa g. P. Struharikom, zatim grupa pravoslavnih svećenika s teritorija Bačke eparhije, te organizacija "Pro Oriente" iz Beča. Prijateljstvo je bilo uspostavljeno i sa sjemeništem u Frascatiju u Italiji čiji su seminarci sa svojim biskupom - A. Liverzanijem posjetili Suboticu, što su im seminarci "Paulinuma" uzvratili prigodom dijecezanskog hodočašća u Rim g. 1967. O tom hodočašću pisao je vatikanski list "Osservatore Romano" slijedeće: "Hodočašće od 800 osoba, predvedeno apostolskim administratorom mons Matijom Zvekanović sa grupom od

27 svećenika, 31 bogoslov, 37 pitomaca - malog sjemeništa iz Subotice."

Izgradnja sjemenišne zgrade, koju je projektirao ing Bolto Dulić, trajala je dvije godine. Radove je izvodilo poduzeće "Polet" iz Subotice. No, ovdje treba posebno naglasiti, da su pojedine fizičke - nestručne radove: skidanje i slaganje cigala i crijepa, prenošenje cementa i betonskih cijevi, kopanje temelja za zidove i tomu slične radnje izvršili sami seminarci, često puta i po najvećoj hladnoći. To je doista bio lijep zahvalni doprinos seminaraca za svoje sjemenište.

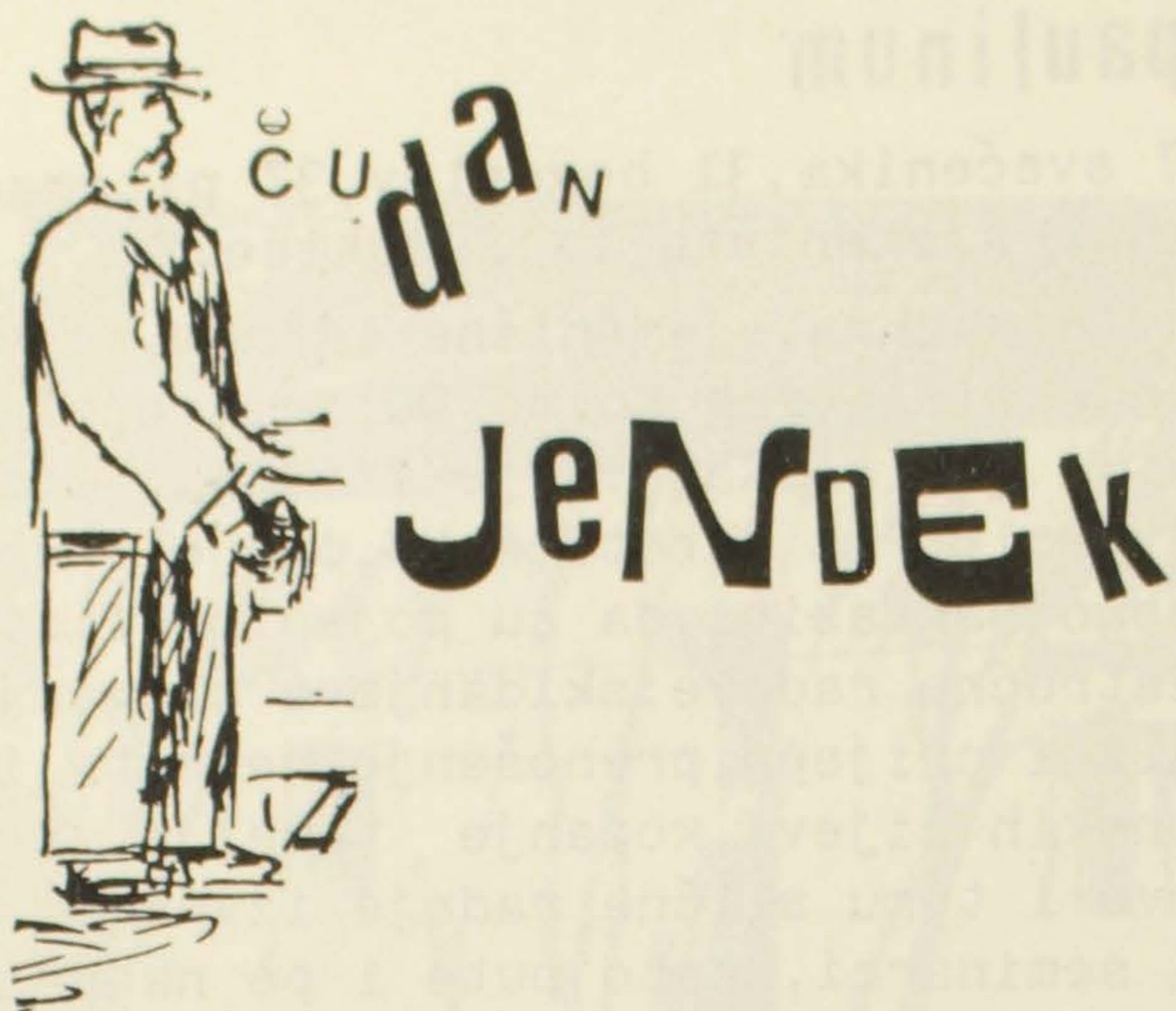
Nakon prvih godina svoga nastanka sjemenište "Paulinum" postaje zavod u kojem se pored seminaraca iz Bačke nalaze mladići iz beogradske, banatske, sarajevske, mostarske, skopske, banjalučke i križevačke biskupije. "Paulinum" poprima na taj način ekumensko obilježje, jer zajedno u njemu žive i odgajaju se seminarci hrvatske, mađarske, njemačke, slovačke, rusinske, albanske i srpske nacionalnosti. To se osobito uočilo na priredbama i akademijama na kojima su seminarci raznih nacionalnosti nastupali na svojem maternjem jeziku. U takvoj atmosferi iznikla je konačno i nova zgrada "Paulinuma" koja je 30. lipnja 1965. god. na spomendan sv. Pavla otvorena i svečano blagoslovljena.

Ovo je možda jedinstven slučaj da mali seminarci iz strane države posjećuju Svetoga Oca.

Kroz godine svog rada blizu 250 seminaraca je maturiralo u "Paulinumu" i od kojih je oko 70 zaređeno za svećenike. Svi mladi svećenici naše biskupije maturirali su na ovoj školi.

U slavlju srebrnog jubileja biskup, MATIJA ZVEKANOVIĆ osnivač sjemeništa i škole "PAULINUM" prisjetit će se mnogih ugodnih događaja i radosti koje mu je sjemenište pružilo, ali ujedno i tereta i znatnih poteškoća koje je vrijeme donijelo u vezi održavanja i vođenja jednog takvog zavoda.

Pri srebrnom jubileju kličemo zavodu i njegovom osnivaču: neka živi te cvjeta i dalje odgaja svoje seminarce - u duhu Pavlovom za Kristovo kraljevstvo!

Kod starij Bunjevaca kumstvo je uvijek bilo na velikoj cijeni. Kum nije mogao biti "makar ko". On se izbirao. Tko je bio kum na vjenčanju, redovito je držao i djecu na krštenju. Kad su kumovi došli u godine, kumstvo se podmladjivalo tako što je neko od mlađih iz porodice prihvatio kumstvo. Obično su gazde kumovali risarima, subašama ili svojim stalnim radnicima.

Roka K. se sasvim slučajno okumio sa svojim kumom Matom. Bilo je to ovako. Kad je poslije prvog rata bio odnešen u Makedoniju da služi kadar, prvog dana nije imao nikog poznatog u četi. Tek sutradan u njegovu četu odnekud bude dodijeljen Mate. Veoma se obradovao što će imati bar nekog poznatog. A s njim se poznavao još iz škole, a i kasnije su se u momčenju često nalazili u istom društvu. Sad se tako zgodilo da su i spavali u istom krevetu, u stroju stajali jedan do drugog i kao dva blizanca uvijek bili zajedno.

Kad je poslije vojske Roka našao svoju sudjenicu Klaru i odlučio se s njom vjenčati, bio je na sto muka. Nije imao kuma. U jedvite jade sinu mu u pameti spasonosna misao da za kumstvo zamoli svoga nerazdvojnog druga iz vojske. Mate pristane na kumstvo pod uvjetom da mu Roka uzvratí kumstvo. Dogovoreno, učinjeno. Mate je kumovao na vjenčanju Roki i Klari, a par mjeseci kasnije Roka i Klara uzvratíše kumstvo Mati i njegovoj izabranici Jagi. Kad su počela i djeca dolaziti na svijet, više nije bilo problema s kumstvom. Jedni drugima su držali djecu na krštenju, a kasnije i kumovali kod vjenčanja. To ih je kumstvo toliko zbližilo, da su jedni druge poštivali sa "kume". Imendan, Božić ili svinjokolje nije se moglo zamisliti, a da jedan drugom ne budu gosti. Istina, kasnije, kad su se već i djeca podomila, to gošćenje je bilo rjedje. Razlog tomu bile su i godine, a i činjenica, da je Mate ostao na starini u Marinkić kraju, a Roka je skrpio nešto kućice u selu, pa su sad bili malo dalje jedan od drugog. Roka nikad nije težio za bogzna kakvim bogatstvom. Bio je zadovoljan

s malim, ali je zato volio miran i uredan život. A iznad svega je volio crkvu. To je bilo "zdravo iz velikog" da on nedjeljom nije bio u crkvi. A kad su u adventu počimale rorate, bio je upravo radostan što može rano, još po mraku na roratu, pa kad se vrati iz crkve, poslije jedne rakijice, tako se slatko ručalo.

Baš toga jutra, samo što se vratio s rorate, kad bane Matin unuk s porukom: "Danas je kod nas svinjokolje! Poručili su dida da dodjete na večeru!" - "Dobro, dobro, doć'ću. Ni mi je baš zgodno, danas imam dosta posla, al' treba ići dok zovu." - "Kazali su da dodjete malo ranije, pa ćete divaniti." - "Dobro, dobro!" - potvrdi Roka svojom omiljenom uzrečicom i pogladi kumče po kosi.

Namiri josag malo ranije i stane se spremati. Kako je te godine rano stegla neka suva zima, Roka odluči da se dobro obu suva zima, Roka odluči da se dobro obuče. Kad se neko tužio da je zima, on je malo kao srdito znao odgovoriti: "Nije to zima, već ste vi slabo obučeni!" I kao za potvrdu toga, navuče čakšire od učinjene kože, na no ga, navuče čakšire od učinjene kože, na noge valjane čarape i nove klompe. Zagrne novi kožuh, a na glavu metne strigansku šepicu. Rukavice nikad nije nosio. Još kad je bio mlad i kod Rice služio kao paradeš, ni za najveće zime nije navlačio rukavice. A ni pušio nije. Pušenje ga je čak malo i ne rviralo, pa kad pušači jako zadime, znao im je i prigovoriti: "Ne znam kaku slast imate u tom dimu?"

Da prije stigne, udari prečicom. Susret kumova bio je tim srdačniji, što se već odavno nisu vidjeli. Roka se pozdravi sa svom čeljadi i koji su mu se vidno obradovali. Uvedoše ga unutra u zagrijanu sobu, koja je mirisala po vrućim fancima i pečenoj divenici. Pa kad sjedoše za stol, i kao za početak gucnuše po koju ljutu rakijicu, razgovor se razvezao, uspomene naviraše, pa čak i one iz vojske. I ostali kućani se čak i one iz vojske. I ostali ukućani se umiješale u razgovor pa ozračje postade ugodnije. Ukusna i masna jela uališe vinom i odnije. Ukusna i masna jela zališe vinom iz Bukte, pa raspredanju zgoda i nezgoda ne bi bilo kraja, da u jednom trenutku Roka slučajno ne bači pogled na sat i skoro se zaprepasti: "Šta valjda nije već 11 sati? Ta, kad je brže prošlo! Odjem, al'oma!" I dok su zaustavljali kuma-da još malo ostane, on se pravdao: "A, ne, moram ići! Ujtru moram se pravdao: "A, ne, moram ići! Ujtru moram uraniti na roratu!"

I dok se sa svima opraštao, kuma Jaga sveže u tilorsku maramicu nekoliko fanaka i malo pečene divenice, pa mu pruži s riječima: "Ponesite malo milošće i kumi Klari!" Kako su krajevi od maramice bili svezani unakrst, Roka je natakne na zapešće desne ruke da je ne izgubi.

Pun mjesec je obasjavao široki put, pa kum Roka udari sredinom puta po desnom vagašu i komotno je gazio svojim klompama smrznuti crni pijesak. Mraz stegao i nigdje žive duše. Bilo mu je lijepo, pa počme polu glasno pjevušiti jedinu pjesmu koju je naučio još u djetinjstvu. Čudio se da ima nezadovoljnih ljudi, kad je njemu evo tako lijepo da se ne bi mijenjao ni sa samim carem. Kad završi pjesmu, pogleda na desno pa promrmlja: "Aha, sad sam na Bećarovoj čoši. Još samo da prodjem snaš Kajin salaš, pa sam kod svoje kuće!"

VIJESTI

Na snaš Kajinom salašu u to vrijeme, a još i dan danas, ima u ogradi baš kraj puta, jedna ogromna topola. Kako je mjesečina uprla, topola je svoj hlad bacila preko čitavog puta, čak u neposječenu kukuruzovinu, i ta tamna sjena izgledala je kao jendek.

Kad Roka dodje naspram topole, naglo se trgne i zastane. Zatrepće očima da može bolje vidjeti i ne mož se čudom načuditi: "Otkud sad ode priko puta ovaj jendek?!" Napregne još bolje svoj, već malo vinom pomućen vid, pa mu se jendek učini još širi i dublji. Sam sebe okuraži i glasno izgovori: "A, ne š se ti meni otet!" Izvuče ruke iz džepova kožuha i maramicu s fankima pre baci preko jendeka. Onda skine kožuh pa i njega prebaci. I šepicu s glave, baci tačno na kožuh. Malo samo potrese nogama, a kad klompe skliznuše, uhvati ih desnom rukom i baci preko jendeka. Začu se tup udar klompa o smrznutu zemlju. Pljunu u dlanove, rastare, izmakne se tri koraka unatrag da uzme zalet, već po navici reče: "Bože pomozite", potrče i kad dodje do jendeka, iz sve snage poskoči i odbaci se. Dočekavši se na noge i na ruke s onu stranu jendeka, brzo

se podigne i opet glasno uzdahne: "Fala Bogu!" Prvo obuče klompe, zatim zagrnu kožuh metne šepicu na glavu i malo zadihan krene. Začas je bio kod svoje kuće, napipa bravu, od vrata, i udje u sobu, koju je slabo osvijetljavao uvučeni tinj lampaša. Klara, koja je već davno legla, prijekorno se oglasi: "A di si tako dugo?" Roka, osjećajući krivicu, ništa ne odgovori, već se počme krivicu, ništa ne odgovori, već se počme svlačiti. Klara nezadovoljna ponovo upita: "A nije mi kuma ništa poslala?" To trgnu Roku nesvjesno pogleda na desnu ruku gdje bi trebala biti maramica s fankima i divenicom pa bezbojnim glasom izgovori: "Nije!" Viđeći da neće biti ništa od razgovora, Klara umuknu, a on se brzo svuče i legne.

Ujutro se na vrijeme probudi, počme se spremati u crkvu, al' ga je stalno progonila misao gdje je maramica i otkud tamo taj jendek. Tih se misli nije mogao otresti ni u crkvi. Zato, čim stigne kući kaže ženi: "Posli ručka otić ću bać Bodi, pomoć namrviti kukuruza." A to je više odlučio zato da ponovo prodje kraj snaš Kajine ograde i vidi nisu li tamo još fanki i da još jedared za dana vidi taj čudan jendek.

Spremi se i krenu ćutke i zamišljen sa znatiželjom da riješi tu noćasnju zagonetku. Već izdaleka ugleda maramicu. Bila je izžvakana i iskidana kerećijim zubima. Okolo je bilo i mrvica od fanaka. Ali, jendek? Njega nigdje! Čak ni tragova, ni grudava! Srdito lupi dlanom po kožuhu i tvrdo glavo izgovori: "I na oltaru bi se mogo zaklet da je noćas tu bio jendek, i da sam ga, pris - kočio!"

Antun Gabrić

Jeste li podmirili svoje
obaveze prema
Bačkom klasju?

IZ BAČKOG DEKANATA

U okviru proslave Euharistijske godine, u subotu, 14. veljače 1981. god. u dvorani Pastoralnog vijeća u Baču okupilo se preko 40 članova Pastoralnih vijeća iz župa Bačkog dekanata. Po broju prisutnih treba posebno istaknuti goste iz Plavne i Bačke Palanke kao i same domaćine. Nakon razmatranja o Euharistiji i pokorničkog bogoslužja slijedila je koncelebrirana sveta misa svih svećenika dekanata. Svi sudionici susreta pristupili su Stolu Gospodinovu. Nakon lijepe agape i predavanja gosp. Lazara Ivana Krmpotića razvila se živa diskusija o ulozi Pastoralnog vijeća u životu župe. Posebno je naglašena potreba, da ovakvih, susreta treba biti više.

Euharistijski susret pjevača održan je također u Baču dne 28. veljače 1981. god.

Ovoga puta bilo je preko 50 sudionika. Program je bio kao i za predstavnike Pastoralnih vijeća. U svetoj misi je kroz pjevanje pjevača posebno došla do izražaja šarolikost Bačkog dekanata. Pjevalo se hrvatski, mađarski, slovački i njemački.

Sudionicima susreta je održala vrlo lijepo predavanje o crkvenom pjevanju s. Marija Mirjam Pandžić, orguljašica iz katedrale u Subotici. Svim vjernicima Bačkog dekanata preostaju pripreme za Dekanatsko hodočašće u katedralu u Suboticu koje je predviđeno za 6. lipnja 1981. godine.

SRETAN USKRS SVOJIM ČITAOCIMA

želi
Uredništvo

BLAGOSLOV KAMENA TEMELJCA

Dne 29. ožujka 1981.g. u crkvi Isusova Uskrsnuća u Subotici uz prisutstvo S. Fides Vidaković, vrhovne glavarice Sestara "Naše Gospe", te brojnih sestara kao i velikog broja pjevača iz svih župa Subotice i oko lice, megr Matija Zvekanović je blagoslovio kamen za temelj nove kuće ovih Sestara u ulici Marije Bursać br. 38. Biskup je protumačio kako ove Sestre nemaju svoje kuće u

VIJESTI

BISKUPIJSKI

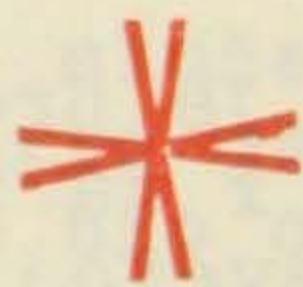
EUHARISTIJSKI

KONGRES

OD 2. SVIBNJA

DO 6. LIPNJA

PO DEKANATIMA

ZAVRŠNE

SVEČANOSTI

21.

LIPNJA

1981.

U SUBOTIČKOJ

KATEDRALI

MONOŠTORCI U SANTOVU

Dne 22. veljače o.g. župnik Bačkog Monoštora g. Ivan Vizentaner sa svojim pjevačima uz pratnju O. Ivana Keravina, posjetili su župu Santovo (Mađarska). Šokačkim Hrvatima uz Dunav skoro ne smeta ni granica, jer oni i po vjerskoj i po rodbinskoj liniji održavaju kontakte i to sudeći po ovom, veoma srdačne. Santovački župnik g. Tasi Lászlo nije se dao iznenaditi. Nakon svečane sv. Mise, na rodno veselje u župnom stanu. Kako je sve teklo svjedoče duboki utisci Monoštoraca, a možda još više jasno izražena želja Santovčana da to ne bude zadnji puta.

EUHARISTIJSKO ZBOROVANJE PJEVAČA

U vezi sa željom Crkve da se svi obnavljamo po Presvetoj Euharistiji, počela su grupna zborovanja vjernika po dekanatima. U 3 sata poslije podne dne 29. ožujka o.g. zborovali su pjevači Subotice Stari i Donji - grad u crkvi Isusova Uskrsnuća, (hrvatsko-jezično područje, dok je mađarsko bilo istovremeno u crkvi sv. Križa). Odaziv je bio iznenadjujući. Bili su pjevači iz svih župa i osjećao se kod svih jedan dojam radosti. Veoma lijepo i korisno predavanje S. Mirjam Pandžić svih se jako lijepo dojmilo. Katedralni zbor je usput demonstrirao pojedine točke predavanja. Sv. Misu je predvodio g. dr. Marin Šemudvarac, župnik sv. Roka u Subotici dok su pjevači svojim gromkim glasovima ispunili crkvu da je sve orilo.

Na slavlju je uzeo učešće g. biskup Matija Zvekanović koji je ovom lijepom prigodom blagoslovio nove orgulje u ovoj crkvi. Orgulje nisu nove nego možda najstarije u subotičkoj biskupiji, jer je kod prijenosa nadjena 1769. godina kao navodno godina nas tanka (što još nije dešifrirano). Orgulje su prenešene iz Bačkog Monoštora i po dominikanskom majstoru Ivanu Gabrijeleu Posavec, veoma stručno restaurirane i osposobljene za službu Božju.

Nakon ovako uspješnog zborovanja ostaje, da se zahvalimo Bačkom Monoštoru, Gospodinu Biskupu, bratu Gabrijeleu i svima koji su u ovom slavlju doprinijeli za proslavu Boga.

Nakon euharistijskog slavlja slijedio je skromni agape na župnom stanu.

B.S.

BAČKI MONOŠTOR - NOVE ORGULJE

Ova velika i lijepa crkva, sve doskora imala je orgulje male i stare preko 200 g. A Monoštorci tako rado i krasno pjevaju. Stoga je davnašnja briga, a i želja bila svih vjernika, na čelu s njihovim agilnim župnikom Ivom Vizentaner da nabave nove orgulje, prikladne za ovu crkvu. Prilika im se ukazala prošle godine. U dogovoru s crkvenim poglavarima, majstor Gabriel Posavec demontirao je stare orgulje u crkvi u Gajdobri, prenio ih u Monoštor i veoma vješto i znalački ponovo ih montirao. Bio je toveoma naporan posao. Ali isplatio se. Sada monoštoračka crkva ima lijepe nove orgulje, pneumatske, s novim bezšumnim motorom, sa dva manuala i 16 registara. Na blagdan Gospodinova porođenja, za samu ponoćku, subotički biskup Matija Zvekanović stigao je u B. Monoštor, blagoslovio nove orgulje i pred punom i raspjevanom crkvom odslužio Misu ponoćku. Župnik je sada malo odahnuo, jer je skinuo jednu brigu s vrata, a vjernici Monoštora s ponosom i radošću pjevaju uz pratnju svojih novih orgulja.

"BAČKO KLASJE" izdaje: Bački dekanatski ured, Bačka Palanka
GLAVNI ODGOVORNI UREDNIK: Mag. LAZAR IVAN KRMPOTIĆ, 21400 Bačka Palanka, Trg bratstva-jedinstva 30, telefon (021) 74-423
UREDJUJE: UREDNIČKO VIJEĆE - Suradnja i dopisi šalju se na adresu odgovornog urednika. ADMINISTRACIJA LISTA: Župni ured Isusova Uskrsnuća 24000 Subotica, Gajeva 2 telefon (024) 21-496
Naručbe i uplate slati na adresu administracije. Cijena 10 Dinara. TISAK: Štamparija "GLOBUS" Batina, V. Nazora 47. List izlazi povremeno. Tiraž 2000 primjeraka. Oslobođeno od poreza napromet, na osnovu mišljenja Pokrajinskog sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu, Novi Sad br. 413-523/78 od 27. 10 1978. godine.